इमे श्रद्दधते ब्रह्मन्नृषयो हि मया सह ।
परिज्ञानाय भगवंस्तन्नो व्याख्यातुमर्हसि ॥ २० ॥

सूत उवाच ॥

तद्विष्णुरातस्य स बादरायणिर्वचो निशम्यादृतमल्पमर्थवत् ।
सभाजयन् संनिभृतेन चेतसा जगाद सत्त्रायण सर्वदर्शनः ॥ २१ ॥

शुक उवाच ॥ हतपुत्त्रा दितिः शक्रपार्ष्णिग्राहेण विष्णुना ।
मन्युना शोकदीप्तेन ज्वलन्ती पर्यचिन्तयत् ॥ २२ ॥
कदा नु भ्रातृहन्तारमिन्द्रियाराममुल्वणं ।
अक्लिन्नहृदयं पापं घातयित्वा शये सुखं ॥ २३ ॥
कृमिविड्भस्मसंज्ञासीद्यस्येशाभिहितस्य च ।
भूतध्रुक् तत्कृते स्वार्थं किं वेद निरयो यतः ॥ २४ ॥
आशासानस्य तस्येदं ध्रुवमुन्नद्धचेतसः ।
मदशोषक इन्द्रस्य भूयाद्येन सुतो हि मे ॥ २५ ॥
इतिभावेन सा भर्तुराचचारासकृत् प्रियं ।
शुश्रूषयानुरागेण प्रश्रयेण दमेन च ॥ २६ ॥
भक्त्या परमया राजन् मनोज्ञैर्वल्गुभाषितैः ।
मनो जग्राह भावज्ञा सुस्मितापाङ्गवीक्षणैः ॥ २७ ॥
एवं स्त्रिया जडीभूतो विद्वानपि विदग्धया ।
वाढमित्याह विवशो न तच्चित्रं हि योषिति ॥ २८ ॥
विलोक्यैकान्तभूतानि भूतान्यादौ प्रजापतिः ।
स्त्रियं चक्रे स्वदेहार्धं यया पुंसां मतिर्हृता ॥ २९ ॥